

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a korábban dr. Kreczinger István pártfogó ügyvéd, majd dr. Polecsák Mária pártfogó ügyvéd által képviselt I.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) I. rendű és II.rendű felperes neve (u.o.) II. rendű felpereseknek - a dr. Kurucz György ügyvéd által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Pest Megyei Bíróság 2009. július 2. napján kelt 12.P.20.973/2005/56. számú ítélete ellen az I-II. rendű felperesek részéről 57. sorszám alatt előterjesztett és 58. sorszám alatt kiegészített fellebbezés folytán meghozta a következő

közbenső ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, és megállapítja az alperes kártérítő felelősségét az I-II. rendű felpereseket az I. rendű felperes bal szeme látásának végleges elvesztése miatt ért károkért.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezi, és az elsőfokú bíróságot a per további tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítja.

Együttesen az I-II. felpereseket képviselő pártfogó ügyvéd díját 10.000 (Tízezer) forint plusz áfa összegben, az alperes fellebbezési eljárási költségét ugyancsak 10.000 (Tízezer) forint plusz áfa összegben állapítja meg azzal, hogy annak viseléséről az elsőfokú bíróság határoz.

Ez ellen a közbenső ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az 1990-ben született I. rendű felperes hat éves korában édesanyja, a II. rendű felperes figyelt fel a kancsalságára, ezért a gyermeket 1996. június 5-én elvitte vizsgálatra az alperes szemészeti osztályára. Az I. rendű felperest vizsgáló szakorvos mydrum-tágítást, látásélesség vizsgálatot végzett és sciscopiával a fénytörési hiba mértékét állapította meg. A látásélességet 0,3, és 1 méter ujjolvasásban szabta meg, chorioretinitis kórismét állapított meg, további vizsgálatok elvégzését nem tartotta szükségesnek.

A II. rendű felperes 2004-ben vette észre, hogy a I. rendű felperes bal szeme elszíneződött. Ekkor az I. rendű felperes közölte, hogy a bal szemére nem lát. A ... Szemészeti Klinikáján 2004. március 8-án megállapították, hogy az I. rendű felperes bal szeme csak fényt érzékel és azonnali vizsgálatokat kezdtek. Az ugyanezen a napon a ... Kórház Radiológiai Osztályán végzett orbita és koponya CT-vizsgálat térfoglaló folyamatot mutatott ki a bal bulbus területén, mely retrobulbaris terjedést nem mutat. A ... Szemészeti Klinikáján 2004. március 9-én végzett vizsgálat eredményeként régi ideghártya leválást és ennek maradványait véleményezték, rögzítették, hogy a malignitás kizárására további vizsgálatok szükségesek. 2004. április 2-án az ... Laboratóriuma orbita MR-vizsgálaton a retinaleválás alatt elhelyezkedő folyadékot észleltek, ami valószínűleg szervült vér.

Az I. rendű felperes a bal szemével egyáltalán nem lát. Ezen a szemén szövődményes szürkehályog, idült látóhártyaleválás következett be és a szem befelé kancsal. A látásvesztés miatt az I. rendű felperes munkaképessége 30%-kal csökkent. Az állapotában javulás nem várható, nem kizárt későbbi szövődmény (zöldhályog) lehetősége.

Az I. rendű felperes 2005. február 28-án, a II. rendű felperes 2008. június 13-án keresetet terjesztett elő az alperes ellen.

Végleges keresetében az I. rendű felperes 8.000.000 forint nem vagyoni kártérítés és ezután 2004. március 8-tól a kifizetés napjáig járó törvényes késedelmi kamat; közlekedési többletköltség címén 2004. március 8-tól havi 15.000 forint, 2005. január 1-től havi 20.000 forint, 2006. január 1-től havi 23.000 forint, 2007. január 1-től havi 25.000 forint, 2008. január 1-től június 30-ig havi 30.000 forint, azaz összesen 1.046.000 forint, és ennek 2006. június 1-től számított törvényes késedelmi kamata, továbbá 2008. július 1-től havi 30.000 forint járadék; kulturális többletköltség címén 2004. március 8-tól havi 5.000 forint, 2005. január 1-től havi 10.000 forint, 2006. január 1-től havi 13.000 forint, 2007. január 1-től havi 15.000 forint, 2008. január 1-től június 30-ig havi 20.000 forint, azaz összesen 626.000 forint, és ennek 2006. június 1-től járó törvényes késedelmi kamata, továbbá 2008. július 1-től havi 25.000 forint járadék; háztartási rezszi többletköltség címén 2004. március 8-tól havi 3.000 forint, 2005. január 1-től havi 6.000 forint, 2006. január 1-től havi 8.000 forint, 2007. január 1-től havi 10.000 forint, 2008. január 1-től június 30-ig havi 15.000 forint, azaz összesen 408.000 forint és ennek 2006. június 1-től járó törvényes késedelmi kamata, továbbá 2008. július 1-től havi 20.000 forint járadék megfizetését kérte.

A II. rendű felperes 2.000.000 forint nem vagyoni kártérítésre és ezután 2004. március 8-tól a kifizetés napjáig járó törvényes késedelmi kamat megfizetésére tartott igényt.

A felperesek a kereset jogalapjaként a Ptk. 318. §-át, 339. § (1) bekezdését, 355. § (1), (2) és (4) bekezdését, a 75. §-át és 76. §-át, az 1972. évi II törvény (Eütv.) 43. § (3) bekezdését és a 45. § (1) bekezdését, az 1997. évi CLIV. törvény 77. § (3)

bekezdését, 129. § (2) bekezdés b) pontját jelölték meg. Utaltak az EBH2005. 1306. számú határozatban és a 863. számú elvi határozatban foglaltakra. Állításuk szerint sérült az I. rendű felperes legnagyobb testi egészséghez fűződő alkotmányos alapjoga, mindkettőjük teljes, egészséges családban éléshez és a legnagyobb lelki egészséghez való joga, mely személyiségi jogsértések önmagukban megalapozzák a nem vagyoni kártérítési igényt. Az I. rendű felperesnek a személyhez fűződő jog megsértésével okozati összefüggésben nem vagyoni kára is bekövetkezett.

A kereset ténybeli alapjául előadták, hogy az I. rendű felperes az alperes felróható magatartása következtében súlyos, maradandó fogyatékossgal járó egészségromlást szenvedett el, amely visszafordíthatatlan, egész életére, mindennapi életvitelére kihat. További állandó orvosi felügyeletre, kontrollra szorul, a későbbiekben műtéti beavatkozásokra is sor kerülhet nála. Amióta vaksága kiderült és a külső szemlélő számára is észlelhetővé vált, teljesen magába forduló, depressziós lett, régebbi baráti társaságát kerüli, állandóan otthon ül, zenét, rádiót hallgat, kikölcsönzött DVD-t néz, képes regényeket olvas. Nem bírja elviselni, hogy az arca fejlődik, de a szeme nem, és élete végéig el fogja kísérni az, amit a tükörben lát. Édesanyjával kissé feszültebb, idegesebb lett a kapcsolata, mely nagyon megviseli. A pszichés állapotának romlását az is fokozza, hogy tanulmányait nem tudta folytatni. Az iskolákat otthagya, mert kicsúfolták a vaksága miatt, és mert a térlátás hiánya miatt feladatait nem tudta maradéktalanul elvégezni. A jogosítványt sem tudta megszerezni. Kilátástalannak érzi az életét, életcélja nincs. Pályaválasztása és párválasztása nagymértékben korlátozottá vált. Közlekedni többnyire csak kísérővel mer, és a rokonok viszik autóval, mert a tömegközlekedésben csak kísérővel tud részt venni.

A II. rendű felperes, miután fiáról kiderült, hogy bal szemére megvakult, idegileg teljesen tönkrement, állandó szorongás, rettegés él benne, hogy fia a másik szemére is megvakulhat. Életvitelét kényszerűségből megváltoztatta, fia életét próbálja szervezni, segíteni, hogy az a lelki válságon átlendüljön. A férje elhagyta, ezért a fia már csak rá támaszkodhat. Bizonyos mértékig lelkiismeret-furdalás is gyötri amiatt, hogy nem kellett volna az alperes orvosában megbízni, azonban laikusként kénytelen volt elhinni azt, amit mondtak neki.

Az okozati összefüggést illetően azon a jogi állásponton voltak, hogy az a valószínűség alapján is megállapítható, nincs szükség kétséget kizáró teljes bizonyosságra. Az esetleges bizonytalanság az alperes terhére esik, melyet a kimentés körében kell értékelni. Az 1996-os orvosi iratokból kitűnik, hogy az alperes nem végezte el azokat a szükséges és célszerű vizsgálatokat, amelyek leletei alapján esélye lett volna az I. rendű felperesnek arra, hogy betegsége kóreredetét felismerjék, és annak megfelelő terápiában részesítsék. Gondatlanul járt el az alperes az I. rendű felperes állapotának, státuszának rögzítése során is, a diagnózist nem támasztotta alá, az szakmailag megalapozatlan volt. Nem zárható ki annak lehetősége, hogy az alperes felróható magatartásának hiányában lett volna reális esély az I. rendű felperes vakságának megelőzésére. A felperesek szerint az orvosszakmai szabályok alapján elvárt vizsgálatok elmulasztásával az alperes saját

magát fosztotta meg annak lehetőségétől, hogy bizonyítsa: a helyes diagnózis csak olyan későn lett volna felállítható, és az annak megfelelő terápia elkezdhető, hogy a vakság bekövetkezte már nem lett volna megakadályozható. Az alperes nem tudta bizonyítani, hogy az elvárható gondossággal járt el, és az I. rendű felperes ennek ellenére vakult meg.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Elsődlegesen a felperesek követelésének elévülésére hivatkozott. Ezzel kapcsolatban egyrészt azzal érvelt, hogy az 1996 júniusi károkozás (mulasztás) óta a keresetindításig 5 év eltelt, másrészt arra hivatkozott, hogy az I. rendű felperes látásvesztéséről a felperesek már 1996-ban tudtak, de kártérítési igényt a keresetindításig nem érvényesítettek. Érdemben azért tartotta megalapozatlannak a keresetet, mert álláspontja szerint a felperesek nem bizonyították az orvos magatartása és az I. rendű felperes látásvesztése közötti okozati összefüggést. Állította, hogy az I. rendű felperest a szemorvos visszarendelte, ennek ellenére újabb vizsgálaton nem jelent meg; a II. rendű felperes nem, a nagymama is csak 8 évvel később vitte el szakrendelésre. Mindebből azt a következtetést vonta le, hogy a felperesek a kár elhárítása érdekében nem úgy jártak el, ahogy az általában elvárható. Vitatta a kereset összecszerűségét is.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felpereseket, hogy fizessenek meg az alperesnek 15 napon belül egyetemlegesen 200.000 forint perköltséget. A pártfogó ügyvéd díját 90.000 forintban állapította meg, mely 18.000 forint áfát tartalmaz, és az ítélet jogerős kiadmányával megkeresni rendelte az ellátmány kezelőjét, hogy az ellátmány terhére a 90.000 forintot utalja ki az ügyvédnek. A felperesek személyes költségmentessége folytán le nem rótt 600.000 forint kereseti illetékről és a 148.078 forint állam által előlegezett költségről akként rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

Az ítélet indokolásában megállapította, hogy az I. rendű felperes látásvesztése 2004. márciusában következett be, az ebből eredő vagyoni és nem vagyoni kárai ezt követően keletkeztek és váltak esedékessé. Az alperes elévülési kifogását ezért - figyelemmel a Ptk. 339. § (1) bekezdésére, a 360. § (1) bekezdésére, a 324. § (1) bekezdésére, és a 326. § (1) bekezdésére - nem találta alaposnak.

A Pp. 206. § (1) bekezdésének alkalmazásával mérlegelte, hogy az I. rendű felperes szemvizsgálatát végző szakorvos tanúvallomásán kívül más peradat nem támasztotta alá az alperes azon állítását, miszerint az I. rendű felperest a szakorvos további vizsgálatra visszarendelte. A tanú vallomását - mint érdektelennek, elfogulatlanak nem tekinthető - kizárta az értékelhető bizonyítékok köréből. A bizonyítottság hiánya miatt ezért úgy döntött, hogy az I. rendű felperes meg nem jelenése nem mentesíti az alperest a kártérítési felelősség alól. Az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján megállapította, hogy a vizsgálatról készített ambuláns lap hiányos adatokat tartalmaz, az alperes orvosa a megállapított diagnózis tüneteit azon nem tüntette fel, a kartonon rögzített vizsgálat elégtelen volt,

az orvos további vizsgálatok elvégzését nem javasolta, bár az I. rendű felperes szembetegségének súlyossága miatt indokolt lett volna.

Megállapította, hogy az alperesi mulasztások az Eütv. 43. §-ába és 45. §-ába ütköznek, ezért a vizsgálatot végző orvosnak felróhatók. A szakértői vélemény alapján arra következtetett, bizonytalan, hogy ha az alperes az I. rendű felperest további vizsgálatra küldte volna, akkor a további vizsgálat pontos diagnózist tudott volna megállapítani. Bizonytalan az is, hogy a pontosabb diagnózis esetén lett volna olyan gyógykezelés, amivel az I. rendű felperes szembetegsége gyógyítható lett volna. Ez ugyanis a betegség kiváltó okától függ, azonban a kiváltó ok sem volt feltárható teljes bizonyossággal. Bizonytalan továbbá, hogy a retinaleválás és a teljes látásvesztés megelőzhető lett volna. Jelentőséget tulajdonított annak, hogy nem tisztázódott a retinaleválás közvetlen kiváltó oka, időpontja és lefolyása. Bizonytalannak ítélte azt is, hogy a retinaleválás gyógyítható lett volna. Abból kiindulva, hogy az I. rendű felperes bal szemére már 1996-ban gyakorlatilag vak volt, azt a következtetést vonta le, hogy ehhez az állapotához képest bekövetkezett egészségromlása nem olyan mértékű mintha egészséges, jól látó szemének látását vesztette volna el, ennél fogva a látásvesztés miatt keletkezett nem vagyoni hátrányok is csekélyebb mértékűek. Jelentőséget tulajdonított annak is, hogy a szemvizsgálat és a bal szem teljes látásvesztését okozó retinaleválás között mintegy 8 év telt el. Álláspontja szerint időben ennyire távoli következmény előrelátása a legnagyobb gondossággal eljáró orvostól sem várható el. Mindezek alapján azt állapította meg, hogy nem áll fenn a szemorvos mulasztása és az I. rendű felperes látásának elvesztése között kétséget kizáróan okozati összefüggés, de még olyan laza okozati összefüggés sem, hogy az orvos mulasztása elvette volna az I. rendű felperes esélyét a szembetegségének meggyógyítására, illetve látásvesztésének megelőzésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete elleni fellebbezésükben a felperesek az ítélet megváltoztatását, az alperes keresetnek megfelelő marasztalását kérték. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatokból téves következtetést vont le. Az igazságügyi szakértői vélemény szerint az alperes által felállított diagnózis szakmailag megalapozatlan volt, a vizsgálatnak körültekintőbbnek kellett volna lennie, mert lehet, hogy a felperes bal szemének teljes látásvesztését ki lehetett volna védeni. Ezen utóbbi esetleges bizonytalanság az alperes terhére esik, melyet az alperes kimentése körében kell értékelni. Az alperes a bizonyítás lehetőségétől az orvosszakmai szabályok alapján elvárt vizsgálatok elmulasztásával saját magát fosztotta meg. Nem zárható ezért ki annak lehetősége, hogy felróható magatartásának hiányában lett volna esély az I. rendű felperes vakságának megelőzésére.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, annak helyes indokai alapján. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a szakértői megállapításokból helyesen vonta le a következtetéseket az ok-okozati összefüggés hiányára. A kiegészítő szakvéleményből megállapíthatóan az I. rendű felperes megbetegedése

veleszületetten olyan súlyos következményekkel járt, hogy a bal szem látásvesztése elkerülhetetlen volt, ha pedig Coats-betegsége volt, az szintén nem gyógyítható és eredményezhette a retinaleválást.

Az I-II. rendű felperesek fellebbezése alapos.

Az elsőfokú bíróság az alperes kártérítő felelősségének elbírálásához szükséges bizonyítást lefolytatta, de a bizonyítékok értékelése során tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperesek a bizonyítási kötelezettségüknek nem tettek eleget.

A jogvita eldöntésénél abból kellett kiindulni, hogy az I. rendű felperes és az alperes között egészségügyi szolgáltatásra irányuló szerződés jött létre, melynek megszegése esetén az alkalmazandó kártérítési jogkövetkezmény feltételeit a Ptk. 318. § (1) bekezdése alapján érvényesülő Ptk. 339. § (1) bekezdése tartalmazza. A II. rendű felperes közvetlenül a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján érvényesíthet kártérítési igényt az egészségügyi szolgáltató alperessel szemben. A Ptk. 75. § (1) bekezdése ugyanis kimondja, hogy a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. E jogok a törvény védelme alatt állnak. A Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja szerint, akit személyhez fűződő jogában megsértenek, az kártérítést követelhet a polgári jogi felelősség szabályai szerint.

A polgári jogi kártérítési felelősség általános feltételei közül a - Pp. 164. § (1) bekezdése szerint - a károsultnak kell bizonyítania, hogy a károkozó jogellenes magatartásával okozati összefüggésben kára keletkezett. A károkozó kimentheti magát annak bizonyításával, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. A gyógyító tevékenység során az Eütv. 43. § (2) bekezdése szerinti, a Ptk. 339. § (1) bekezdésének általános szabályához képest fokozott gondossági mércét kell alkalmazni. Amennyiben az orvos által tanúsított magatartás ennek a zsinórmértéknek nem felel meg, úgy a magatartás felróható, a nem kellően gondos eljárás megállapításának jogi következménye pedig az lehet, hogy a kötelezett a kártérítési felelősség alól kimenteni magát nem tudja.

Az Eütv. 43. § (1) és (2) bekezdésében előírt kötelezettségek elmulasztása szerződésen kívüli károkozó magatartás és szerződésszegés is, mivel az Eütv. kogens előírásai az egészségügyi szolgáltatásra irányuló szerződés tartalmát képezik.

Kár, minden olyan hátrány, amely valamely esemény folytán valakit személyében, illetőleg vagyonában ér. A Ptk. 355. § (4) bekezdése szerint kártérítés címén a károkozó körülmény folytán a károsult vagyonában beálló értékcsökkenést, és az elmaradt vagyoni előnyt, továbbá azt a kárpótlást, vagy költséget kell megtéríteni, amely a károsultat ért vagyoni és nem vagyoni hátrány csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez szükséges.

Az I-II. rendű felperesek kárának keletkezésére személyes nyilatkozataikból, a csatolt fényképfelvételekből, az igazságügyi orvosszakértői véleményből, ... és ... tanúk vallomásából alappal lehet következtetni. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokból az ítéletében kifejtettek szerint helytállóan következtetett az alperesi magatartás jogellenességére és felróhatóságára.

Nem volt vitás, hogy a II. rendű felperes szempanasz miatt vitte orvoshoz az I. rendű felperest, akinek az állapota orvosi vizsgálatot igényelt. Az ambuláns katon feljegyzése szerint az alperes az I. rendű felperes bal szeme látásvesztésének okaként chorioretinitist diagnosztizált, de ennek tüneteit, szakmai bizonyítékát nem tüntette fel, további vizsgálatok szükségességét nem javasolta. Az elsőfokú bíróság helytállóan vont le azt a következtetést, hogy az alperes kizárólag a vizsgálatot végző orvos tanúvallomásával nem tudta bizonyítani az I. rendű felperes visszarendelését.

Az igazságügyi orvosszakértői véleményből kitűnően a felvett diagnózis hipotézisnek alkalmas lehetett volna, azonban további vizsgálatokkal kellett volna az okát kideríteni, a kórismét alátámasztani. A kórfolyamat okának pontos megállapításához időszerűek és szükségesek lettek volna mindazok a vizsgálatok, amelyeket csak 2004-ben végeztek el. Az I. rendű felperes bal szemének az elszíneződése a retinaleválás következménye, mely ok-okozati összefüggésben van a chorioretinitissel; ezek együttesen látásvesztést eredményeznek. Az I. rendű felperes hat éves korában végzett vizsgálatnak körültekintőbbnek kellett volna lennie, mert lehet, hogy bal szemének teljes látásvesztését ki lehetett volna védeni. Nem zárható ki, de nem is bizonyos, hogy a szembetegsége sorsszerű és kivédhetetlen volt.

Mivel az előzőekből kitűnően az alperes nem a vizsgálat idején hatályos Eütv. szerinti legnagyobb gondossággal és körültekintéssel járt el az I. rendű felperes gyógykezelése során, míg az I-II. rendű felperesek a bizonyítási kötelezettségüknek eleget tettek annak bizonyításával, hogy a károsodásuk történhetett az alperes mulasztása következményeként, az alperesnek ezzel szemben azt kellett volna bizonyítania, hogy az I. rendű felperesnek az orvosi mulasztás ellenére sem lett volna értékelhető esélye a gyógyulásra, illetve csak az értékelhető gyógyulása elvesztése miatt érvényesíthet azzal arányos kárigényt. A per során az alperes nem tudta bizonyítani, hogy az I. rendű felperes károsodásának az orvosi mulasztással össze nem függő oka van illetőleg, hogy a látásvesztését semmiképpen nem lehetett volna kivédeni. Az alperes ugyanis azzal, hogy a diagnózist nem támasztotta alá, magát zárta el attól is, hogy a felperes 1996. évi valós állapota megállapítható legyen.

Az elsőfokú bíróság tévesen értékelte a bizonyítékokat (Pp. 206. §), ennek következtében a kártérítési felelősség együttes feltételeinek megvalósulása ellenére utasította el az I-II. rendű felperesek keresetét.

A Fővárosi Ítéltábla ezért a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és megállapította az alperes kártérítő felelősségét az I-II. rendű felpereseket az I. rendű felperes bal szeme látásának végleges elvesztése miatt ért károkért. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per további tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

Az I-II. rendű felpereseket ért kár mértékének megállapítására további bizonyítás lefolytatása szükséges, mert az elsőfokú bíróság eltérő jogi álláspontja folytán az I-II. rendű felpereseket az őket terhelő bizonyítási kötelezettségről nem tájékoztatta, bizonyítást nem folytatott le.

A megismételt eljárás során a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglaltaknak megfelelően el kell látni tájékoztatással az I-II. rendű felpereseket, és a lefolytatott szükséges bizonyítási eljárás alapján dönthet az elsőfokú bíróság megalapozottan a kártérítésösszagszerűségéről.

A hatályon kívül helyezésre tekintettel a fellebbezési eljárás költségét a Fővárosi Ítéltábla - a Pp. 252. § (4) bekezdése értelmében - csak megállapította azzal, hogy annak viseléséről az elsőfokú bíróság határoz. Az alperes jogi képviselőjének díját a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján - a 4/A. § (1) bekezdése szerint áfa-val növelt összegben - határozta meg, míg a felpereseket képviselő pártfogó ügyvéd díjáról a 7/2002.(III. 30) IM rendelet 5. § (3) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2010. február 5.

Dr. Sággy Mária s.k.
a tanács elnöke

Dr. Magosi Szilvia s.k.
előadó bíró

Dr. Varga Edit s.k.
bíró